

Mama

Samoila

Nu aş fi crezut vreodată,
Cum ştiam că mama-i dură,
Să primească dintr-o dată
O femeie-n bătătură.

Şi, în plus, să-i şi zâmbească
Cu răbdare, părinteşte,
E-o minune îngerească
Care, sigur, ispiteşte.

În sfârşit şi fără chin,
Am deschis o uşă grea,
Adevărul e divin,
L-am găsit când trebuia.

Mama e foarte bătrână
Aşteaptă deznodământul
Nu face gesturi ce-amână
Vorbe ce-ar roşi pământul.

Mintea ei e foarte trează
Şi îţi spune franc în faţă
Că lumea nu e prea brează
Şi-are sufletul de gheaţă.

Dacă-i placi şi îţi zâmbeşte
O să vezi din prima clipă
Că iubirea-i prisoseşte
Şi o cheltuieşte-n pripă.

Liniştită e în „stare”,
Poate goarna să îi sune
Că-şi văzu băiatul mare
Încăput pe mânuri bune.